

Hoe paarden en mensen elkaar weer terugvonden

Dit is een verhaal uit de tijd dat mensen en paarden elkaar een beetje uit het oog hadden verloren. Ze wisten van elkaars bestaan, maar ze kenden elkaar niet meer. Mensen leefden aan de ene oever van de rivier. Ze hadden het druk met hun werk en regelden de hele dag belangrijke zaken. De paarden leefden op de andere oever en op al het land dat daarachter lag. Ze zagen de mensen wel, en keken soms verbaasd naar alles wat daar aan de overzijde gebeurde. De mensen zagen de paarden ook wel eens, maar dachten er niet meer over na, hoogstens 'oh ja, dat zijn paarden'.

In de winter was het gras op, en liepen de paarden over een lege vlakte een beetje te zoeken naar friemeltjes gras, of stengels van het een of ander. Ze vonden berkenboompjes, daar knaagden ze de bast vanaf. Ze vonden wilgen, die waren ook lekker. Ze vonden oude eikels op de grond, daar namen ze maar een beetje van, niet teveel want daarvan kregen ze soms buikpijn. Mos was heerlijk en bramenstruiken konden er mee door. Zo ging het een paar weken. De kudde trok verder en zocht voedsel. Maar toen er sneeuw kwam en de grond hard bevroren was, konden ze niet meer genoeg vinden. De paarden hadden honger. En als paarden honger hebben gaan ze opzoek naar hulp.

Op een rustige dag staken de paarden de rivier over en zwommen naar de oever waar de mensen woonden. Daar, onder de sneeuw, was nog gras, want daar waren weilanden. En beter nog; daar was hooi.

De mensen waren blij dat de paarden kwamen. Ze waren zo moe geworden van al dat geregeld en al dat gewerk. Ze maakten een stevig hek rond een grote droge zandplaats, zodat de paarden de rust van het gras niet zouden verstoren en de grond niet zouden uitputten met hun hongerig gegraas. Op die plaats gaven de mensen de paarden hooi en water. Het wintervoer van paarden. Daar konden ze naar hartenlust van eten. Paarden en mensen werden vrienden. En vrienden zorgen voor elkaar. De mensen zorgden voor eten, de paarden voor gezelligheid of kracht. Ze hielden elkaar ook gezelschap op saaie dagen. De paarden werden tam, lieten zich aaien, gingen spelen en lieten zich berijden. Ze zochten elkaar uit, mensen en paarden. Paarden veranderden het leven voor de mensen: ze konden meer doen en verder reizen door de kracht en de inspanning van de paarden. En ze hadden altijd een luisterend oor, ook al zeiden de paarden niets terug. Mensen veranderden ook het leven voor de paarden. Want in ruil voor hun werk en gezelschap kregen de paarden liefde en verzorging. Ze konden schuilen als het stormde, ze konden eten als er buiten niets meer was. En ze vonden het heerlijk om in de buurt van de mensen te zijn, vooral als ze zaten te zingen.

Net als ieder jaar kwam na de winter het voorjaar. De natuur ontwaakte weer. Vogels kwamen terug en bouwden hun nesten. Af en aan vlogen ze met in hun snavel de haren die de paarden verloren, omdat hun wintervacht losliet en hun glanzende zomervacht binnenkort weer tevoorschijn zou komen. In deze tijd stonden de paarden vaak verlangend aan het hek bij de zandplaats en keken hoe de weiden weer groener werden, hoe de bomen weer bladeren kregen, hoe het water van de rivier weer vriendelijk tegen de oever kabbelde.

Ze wilden zó graag naar buiten. Naar het groene gras, naar de grote vlakke en de schaduwrijke en geheimzinnig diepe bossen. Rennen over zandduinen, rollen in de zandkometjes bij de rivier en vooral: eten van dat heerlijk sappige gras. De mensen zagen het. Ze gunden dat hun vrienden. Maar de mensen wisten ook dat ze voorzichtig moesten beginnen, want anders zouden de paarden ziek worden van het verse gras. Dus gingen de mensen regelen, want dat kunnen mensen nu eenmaal goed. Ze zetten de paarden eerst op een kleine wei. En dan 's avonds als het donker werd, brachten ze hen weer naar de zandplaats dichtbij het huis, waar hooi en water was. En de paarden waren blij en bokten rond, galoppeerden over de kleine wei of over de zandplaats, daagden elkaar uit en renden heen en weer naar de mensen. Alsof ze wilden laten zien hoe leuk het was daar buiten. Opeens herinnerden sommige mensen hoe dat ooit was. Hoe je door het bos kunt rijden, te paard over dijken en stranden kunt draven en galopperen tegen de wind in, of in een lange rustige terugtocht met gebogen hoofd en een hand op de manen en een hand op de rug terug naar huis kunt stappen.

De mensen wisten dat ze voorzichtig moesten zijn. Dat de paarden eerst sterker moesten worden, en moesten wennen aan het nieuwe frisse eten. Om geen buikpijn te krijgen van de overvloed. Zo zouden ze stukje bij beetje de zomer tegemoet gaan.

En die zomer kwam. Natuurlijk kwam die zomer. De paarden zwommen de rivier over. En op hun rug? De mensen, die door de paarden dat hele prachtige gebied aan de overzijde van de rivier weer leerden kennen. Tenminste, op de dagen dat ze niet werkten en regelden. Want dat moest nu eenmaal ook af en toe gebeuren.

Annechien Wijnbergh